

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromír Klepše, soudkyně JUDr. Ing. Věry Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce: V. K., nar. X
bytem X
zastoupený Mgr. Ing. Petrem Kociánem, advokátem,
sídlem Revoluční 1047/14, 741 01 Nový Jičín

proti

žalovanému: Obvodní soud pro Prahu 3
sídlem Jagellonská 1734/5, 130 05 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2025, č. j. 53 Si 49/2025 – 19,
takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 3 (dále jen „žalovaný“) žádost o poskytnutí informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 18. 8. 2025 (dále jen „informační zákon“), kterou žalovaného žádal o informace týkající se:
 - řízení vedeného před žalovaným pod sp. zn. 35 EXE 653/2013, a to v rozsahu rozhodnutí o návrhu povinného na zastavení této exekuce žalovaným a rozhodnutí Městského soudu v Praze vydaného pod sp. zn. 39 Co 157/2022;
 - řízení vedeného před žalovaným pod sp. zn. 36 EXE 6141/2010, a to v rozsahu rozhodnutí o návrhu povinného na zastavení této exekuce žalovaným a rozhodnutí Městského soudu v Praze vydaného pod sp. zn. 36 Co 97/2020; a
 - řízení vedeného před žalovaným pod sp. zn. 35 EXE 3036/2014, a to v rozsahu rozhodnutí o návrhu povinného na zastavení této exekuce žalovaným a rozhodnutí Městského soudu v Praze vydaného pod sp. zn. 35 Co 331/2020 (dále jen „žádost“).
2. Žalovaný žalobci přípisem ze dne 7. 3. 2025, č. j. 53 Si 49/2025 – 5 (dále také „výzva k úhradě“), sdělil, že v poskytovaných dokumentech bude nutné provést anonymizaci osobních údajů, přičemž v souvislosti s touto anonymizací žalobce podle § 17 odst. 1 informačního zákona vyzval k úhradě nákladů na anonymizaci ve výši 1 040 Kč, kterou odůvodnil rozsahem dokumentace, časem potřebným na anonymizaci a hodinovou sazbou podle § 5 Instrukce Ministerstva spravedlnosti ČR ze dne 17. 7. 2011, č. j. 286/2011-OT-OST, ve znění do 31. 12. 2025 (dále jen „Instrukce Ministerstva spravedlnosti“). Žalobce se proti výzvě k úhradě bránil stížností; Ministerstvo spravedlnosti však výši vyžadované úhrady svým rozhodnutím ze dne 27. 3. 2025, č. j. MSP-249/2025-OSV-OSV/2 (dále také „rozhodnutí Ministerstva Spravedlnosti“) potvrdilo a žalobcovu stížnost zamítlo.
3. Žalobce náklady na anonymizaci v zákonné 60 denní lhůtě neuhradil. Žalovaný proto přípisem ze dne 20. 6. 2025, č. j. 53 Si 49/2025 – 19 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobcovu žádost podle § 17 odst. 5 informačního zákona odložil. Žalobou se nyní žalobce brání jak proti napadenému rozhodnutí o zastavení řízení, tak proti povinnosti úhrady nákladů na anonymizaci vyžádaných informací.

II. Podání účastníků řízení

4. Žalobou se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že napadené rozhodnutí je zpracováno způsobem nepatřičným pro všeobecně přijímané standardy správních rozhodnutí.
5. V žalobě dále přednesl jediný žalobní bod spočívající v nezákonnosti a protiústavnosti úhrady za vyhledávání informací a nezákonnost odložení žádosti. Namítal, že právo na informace je zaručeno Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“), k čemuž citoval z nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 3930/14, a přednesl obsah čl. 17 odst. 1 a 5 Listiny a § 17 odst. 1, 3 a 5 informačního zákona. Podle žalobce postup žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

spočívající ve výzvě k úhradě částky za vyhledání informace a odložení jeho žádosti představuje porušení žalobcova základního práva na informace garantovaného Listinou, informačním zákonem a představuje porušení základní povinnosti státu poskytovat informace o svých úkonech.

6. Postup vyřízení stížnosti Ministerstvem spravedlnosti poté označil za nezákonný, protiústavní a nepřezkoumatelný. Požadavek na zaplacení toho, co má státní moc automaticky provádět, odporuje základnímu právu zaručeným Listinou – z výzvy k zaplacení za vyhledání informací je proto podle žalobce zřejmá nezákonnost a protiústavnost takové výzvy. Povinným subjektem je zde obecný soud, přičemž jedním ze základních práv občana je kontrola soudní moci – toto právo nemůže být ohrožováno obstrukcemi obecných soudů skrze konstatování o mimořádně rozsáhlém vyhledávání informací a argumentaci potřebou anonymizace rozhodnutí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 281/2020 – 42 citoval pasáž o povinnosti veřejné moci umožnit realizaci práva na informace. Pokud žalobce žádá o tři rozhodnutí žalovaného a tři navazující rozhodnutí odvolacího soudu, nevymyká se žalobcova žádost běžné povinnosti žalovaného poskytovat informace o své činnosti, a proto na takový požadavek nelze aplikovat omezení v podobě požadavku finanční úhrady. Anonymizace rozhodnutí moci soudní je podle žalobce imanentní součástí každého rozhodnutí, anonymizaci proto nelze pojímat jako omezující kritérium skrze mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Namítal, že automatizace anonymizace je veřejně proklamována jako priorita vlády a resortu spravedlnosti.
7. Dále žalobce namítal, že s ohledem na specifický obsah vyžádaných rozhodnutí v nich není třeba provádět mnoho anonymizace. Žalovaný podle žalobce výpočet nákladů provedl šablonovitě a obstrukčně, nevzal v potaz jaké informace si žalobce vyžádal. Žalobce označil za zřejmé, že obsahem a rozsahem podobné žádosti byly obdobnými povinnými subjekty poskytnuty bez vyžádání finanční úhrady, anonymizace soudních rozhodnutí se nevymyká běžnému poskytování informací.
8. Žalobce brojil proti vysvětlení výše požadované náhrady. Žalovaný podle něj nevysvětlil, jak dospěl k závěru, že anonymizace bude trvat 5 hodin a 12 minut. Namítal, že je obecně známo, že žalovaný disponuje technickými prostředky umožňující strojovou anonymizaci. Odkázal na informace od Ministerstva spravedlnosti, podle kterého soudy disponují anonymizérem. V době pokročilých digitálních nástrojů je zřejmé, že jde o běžnou součást výkonu soudu. Žalovaný tedy patrně vůbec nevyužil technické a technologické prostředky, které má k dispozici a vyzývá k úhradě nákladů vynaložených na činnost, kterou nemusí vykonat. I kdyby žalovaný nebyl technologicky vybaven, neschopnost státní moci technické vybavení pořídit nemůže jít k tíži žadatelů o informace.
9. Z oznámení o požadované úhradě ze dne 7. 3. 2025 je podle žalobce zřejmé, že ve věci anonymizace údajů podle § 8a informačního zákona a vyhledávání a zpracování informací v délce 5 hodin a 12 minut nejde o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Takový závěr podle žalobce nebyl řádně zdůvodněn. Žalobce konstatoval, že se jedná o zákonnou možnost požadovat úhradu, přičemž z podstaty žádosti je zřejmé, že úhradu zde požadovat nemůže. Výpočet časové dotace označil za nepřezkoumatelný a nezákonný, žalobce totiž není schopen ověřit, jak k ní žalovaný dospěl. Není mu zřejmé, na základě čeho žalovaný dovodil, že anonymizace jedné normostrany zabere minimálně dvě minuty. To, že je něco žalovanému známo z úřední činnosti, žalobce nepovažoval za relevantní argument. Namítal také, že výpočet byl proveden nesprávně, když proklamovaný počet 52 normostran by při

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

času 2 minut na anonymizaci odpovídá 104 minutám, tj. 1 hodině a 44 minutám, což nemůže být podřazeno pod mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. Nepřezkoumatelnost pak podle žalobce také zakládá skutečnost, že není zřejmé, jak žalobce charakterizuje normostrany. Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí operovalo se stranami textu. Napadené rozhodnutí i rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti proto označil za vnitřně rozporná a nepřezkoumatelná. Nepřezkoumatelnost poté spatřuje také ve stanovení částky 200 Kč za hodinu; napadené rozhodnutí odkazuje na Instrukci Ministerstva spravedlnosti, která, pakliže vůbec existuje, je již obsolentní, odporuje zákonu a vládnímu nařízení upravujícím výpočty a nadto není dohledatelná. Není zřejmé, zda je částka 200 Kč přiměřená a zákonně stanovená. Žalobce dále namítal, že ze sdělení žalovaného nevyplývá, že by jeho zaměstnanec nemohl požadované úkony provést v pracovní době, tj. že by žalovanému vznikly dodatečné náklady.

10. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí poté zakládá také skutečnost, že v něm zcela chybí odůvodnění.
11. Závěrem žalobce konstatoval, že závěry Ministerstva spravedlnosti stran časové dotace, základní sazby, odkazů na Instrukci Ministerstva spravedlnosti jsou také zcela nepřezkoumatelné. Odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu označil za liché, neb tato rozhodnutí vznikla v době, kdy technologické prostředky k anonymizaci nebyly k dispozici – proto jsou podle žalobce obsolentní.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě s žalobou nesouhlasil a soudu navrhoval, aby ji zamítnul.
13. Argumentoval, že jeho postup byl zcela v souladu s § 17 odst. 5 informačního zákona; v podrobnostech odkázal na správní spis. K anonymizaci údajů upřesnil, že anonymizér k dispozici mají, ten ale slouží především k anonymizaci soudních rozhodnutí podle vyhlášky č. 403/2022 Sb., o zveřejňování soudních rozhodnutí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška č. 403/2022 Sb.*“) podle které se pseudonymizace provádí v jiném rozsahu než při anonymizaci podle informačního zákona. Žalovaný upozornil na technické problémy s anonymizérem, který v minulosti nedotáhl část výroku vloženého rozhodnutí, současně často anonymizuje údaje, které nemají být anonymizovány, a naopak neanonymizuje údaje, které anonymizovány být mají. Proto anonymizaci provádějí v programu Microsoft Word, v některých případech tiskem nebo okopírováním původního dokumentu a začerněním této kopie fixou, což je rychlejší než kontrola výsledků strojové anonymizace.
14. K Instrukci Ministerstva spravedlnosti uvedl, že je veřejně dostupná v systému ASPI a na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti, k čemuž přiložil internetový odkaz. Tato instrukce není obecně závazným právním předpisem, pro žalovaného je však jako resortní předpis závazná. Podle § 5 odst. 2 této instrukce je anonymizace v rozsahu více než 5 hodin mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací, v § 4 této instrukce poté je stanovena částka 200 Kč za hodinu vyhledávání informací jedním pracovníkem.
15. Žalobcovu domněnku, že rozhodnutí v exekučních věcech není třeba anonymizovat v rozsahu jako u jiných věcí označil za bezvýznamnou, protože každé rozhodnutí musí zaměstnanec v celém rozsahu důkladně projít. Exekuční rozhodnutí se přitom obecně nezveřejňují, neb nejsou kategorií rozhodnutí uvedených ve vyhlášce č. 403/2022 Sb. Logicky nezáleží na počtu rozhodnutí, ale na jejich rozsahu – přepočet funguje na základě počtu znaků a z něj odvozených normostran. Žalovaný uznal, že ve výzvě k úhradě došlo k mylnému uvedení 52 normostran textu, když ve skutečnosti jde o 155 normostran,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

přičemž s tímto skutečným počtem byl zpracován výpočet. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014 – 23, podle kterého nejde o úhradu za pouhou anonymizaci, nýbrž za vyhledání informací, které mají být poskytnuty. K otázce úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací odkázal na náleze Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III ÚS 3339/20, podle kterého lze pod mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací i čas strávený vyhledáváním informací, které mají být z poskytnutí vyloučeny, přičemž je třeba prověřit téměř celý obsah rozhodnutí. Dále odkázal na komentář k informačnímu zákonu, podle kterého se o mimořádně rozsáhlé vyhledávání bude jednat, pokud půjde o časově náročnou činnost vymykající se běžnému poskytování informací povinným subjektem – tj. i situace, kdy zaměstnanci budou muset přerušit či odložit své ostatní úkoly a věnovat se vyřízení žádosti.

16. Závěrem odkázal na rozsudek Městského osudu v Praze v podobné věci ze dne 29. 7. 2025, č. j. 15 A 43/2025 – 52.
17. Žalobce v replice trval na důvodnosti podané žaloby. Konstatoval, že správní spis sp. zn. 53 Si 49/2025 neobsahuje podklady, které by potvrzovaly řádnost a zákonnost postupu žalovaného. Poté reagoval na argumentaci žalovaného.
18. Vyjádřil nesouhlas s argumentací, že anonymizér není možné využít k anonymizaci soudních rozhodnutí. Není prokázáno, že anonymizér, který byl pro tyto účely vysoutěžen a uhrazen z veřejných rozpočtů, nefunguje. Jiné soudy anonymizér k anonymizaci rozhodnutí bez potíží používají. Nevěří argumentaci, že anonymizér není schopen provést anonymizaci v souladu s právními předpisy, ať již informačního zákona či vyhlášky č. 403/2022 Sb. Vyjádřil svou frustraci nad tím, že české soudy i v současnosti anonymizují svá rozhodnutí manuálně v programu Word či s pomocí fixů, když jsou toho schopny např. soudy na Slovensku. I kdyby nadto anonymizér nefungoval, nemohou jít následky k tíži žadatele o informace.
19. K Instrukci Ministerstva spravedlnosti namítal, že v době podání žádosti nebyla dohledatelná na internetových stránkách a není součástí spisu. Žalovaný ve vyjádření odkázal na výtah z placeného systému ASPI, jde však o neaktuální výtah ze staré verze a dokument uvozený k 22. 2. 2016, nikoliv k datu žalobcovy žádosti. I kdyby tato Instrukce existovala, platí, že není sazebníkem úhrad povinného subjektu podle informačního zákona. Povinný subjekt takový sazebník úhrad nezveřejnil. Nelze v tomto ohledu argumentovat sazebníky nadřízeným správním orgánem, protože informační zákon ukládá tvorbu sazebníku povinnému orgánu. Odkazy žalovaného na sazbu 200 Kč za hodinu proto nemohou být brány v úvahu. Instrukce nadto neposkytuje návod na provedení anonymizace, jak mylně vykládá žalovaný. Podle žalobce současně tato Instrukce nesděljuje, že žadatel musí hradit náklady, přesáhne-li vyhledávání jednu hodinu. Uvedené vyvrací dokonce i judikatura. Informační zákon stanovuje, že uplatnění náhrady je fakultativním instrumentem. Z uvedeného podle žalobce plyne, že žalovaný nechápe podstatu mimořádně rozsáhlého vyhledávání.
20. Zopakoval svůj názor, že exekuční rozhodnutí není nutné anonymizovat natolik podrobně jako např. trestní rozhodnutí, což plyne z podstaty rozhodnutí. Žalovaný by se o tom sám přesvědčil, kdyby podle žalobce jen nečinil bezmyšlenkovité a obstrukční výpočty bez znalosti rozhodnutí.
21. Namítal, že vysvětlení o skutečném počtu 155 normostran nelze uvěřit, neboť počet 52 normostran ve svém rozhodnutí uvedlo také Ministerstvo Spravedlnosti – nelze uvěřit tomu,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

že by se také ministerstvo v tomto ohledu mylilo. K tomu připomenul, že i rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti je podle něj nepřezkoumatelné. Ve výzvě k úhradě žalovaný uvedl, že mu anonymizace zabere 312 minut, což při rychlosti 1 normostrana za minutu odpovídá činí 156 (fiktivních) normostran. Napadené rozhodnutí je tedy podle žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, zjevnou rozporuplnost a fikci. Ani ze správního spisu se k počtu normostran ničeho nepodává, uvedené tvrzení tudíž nelze ověřit. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. K tomu současně zpochybnil kvalitu a zákonnost přezkumu stížnosti Ministerstvem spravedlnosti. Není zřejmé, jak mohl žalovaný počítat normostrany, jak k jejich počtu dospěl. Neodpovídá ani dvouminutová časová dotace na anonymizaci normostrany – tu označil za nereálnou, nadnesenou, nepodloženou a smyšlenou, protože normostrana se rozsahem liší od strany soudního rozhodnutí. Soudní rozhodnutí jsou vyhotovována podle Instrukce Ministerstva spravedlnosti z 23. 10. 2017 č. 4/2017, č. j. 12/2017-OJD-ORG/36, a to nikoliv jako normostrany. Zopakoval, že mu není zřejmé, co žalovaný myslí pojmem normostrana, přičemž je všeobecně známo, že tento pojem je charakterizován různě v závislosti na jeho užití.

22. K citaci nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20 namítal, že žalovaný na něj sice odkazuje, nerespektuje však jeho obsah, který je pro něj podle čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR závazný. Citaci komentáře poté označil za neaplikovatelný na posuzovaný případ, neboť podle rozvrhu práce má žalovaný k vyřizování žádostí vyčleněný aparát o kanceláři a dvou pracovnicích. Komentář se podle žalobce vztahuje na situace, kdy se časová náročnost vymyká běžnému poskytování informací. Ani (podle žalobce fiktivních) 312, 310 či 104 minut či jiné časové ohodnocení práce domnělého rozsáhlého vyhledávání nenaplní znaky mimořádně rozsáhlého vyhledávání jednoduše již proto, že jde o běžnou činnost povinného subjektu, který k tomu má vyčleněn odborný aparát.
23. Odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 15 A 43/2025 – 52 žalobce odmítl s tím, že městský soud v něm porušil principy práva na spravedlivý proces a jednal protiústavně, proti uvedenému rozsudku byla podána kasační stížnost. Napadené rozhodnutí přitom nelze srovnávat s jinými, neboť je zcela nepřezkoumatelné – proto je projednáváný případ zcela odlišný.
24. Na repliku žalobce žalovaný reagoval duplikou, ve které s odkazem na vyhlášku č. 403/2022 Sb. zopakoval, že exekuční rozhodnutí se obecně nezveřejňují. Dále vysvětlil, že podle rozvrhu práce žalovaného účinného k 21. 2. 2025 byly zpracovatelkami podkladů pro žádosti podle informačního zákona dvě asistentky soudce, které tuto agendu vykonávají nad rámec své primární pracovní činnosti plynoucí taktéž z rozvrhu práce. Obě asistentky by tedy za účelem vyřízení žádosti musely přerušit či odložit plnění svých primárních úkolů. To je také důvodem, proč byla agenda zpracování podkladů pro žádosti podle informačního zákona svěřena dvěma pracovnícím a ne jen jedné. Žalobce sice odmítá aplikaci rozsudku nadepsaného soudu ve věci č. j. 15 A 43/2025 – 52, žalovaný však setrval na svém postoji o relevanci tohoto rozsudku nehledě na podanou kasační stížnost.

III. Jednání ve věci

25. Jednání se před nadepsaným soudem konalo dne 14. 5. 2026.
26. Žalobce zdůraznil, že primární otázkou je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak v rozhodnutí žalovaného, tak ministerstva spravedlnosti je stanovena časová dotace

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

vycházející z normostran. Podle žalobce jsou správní spis a všechny akty povinného nepřezkoumatelné z toho důvodu, že z nich není zřejmé, na základě jakého výpočtu dospěl povinný subjekt ke svým závěrům o výši úhrady. Žalovaný provedl kvalifikovaný odhad v rozporu s nálezem Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3339/20. Ten musí být individualizovaný, objektivní, konkrétní, podle žalobce však o kvalifikovaný odhad ve smyslu judikatury Ústavního soudu nejde, ve spisu by měl být založen alespoň úřední záznam, podle něhož žalovaný provedl výpočet. To není ve správním spise ani v žalovaném rozhodnutí založeno. Je rovněž otázkou, co je 52 normostran, což je něco jiného, než text rozhodnutí. A i to by mělo být obsahem napadeného rozhodnutí. Ve vyjádření k žalobě povinný uvedl 155 normostran, ovšem ministerstvo spravedlnosti aprobovalo též 52 normostran. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze, kdy anonymizace strany rozhodnutí probíhá během 3 minut, tyto závěry by se podle žalobce opakovat neměly, podle žalobce nejde o běžnou znalost. Z obsahu správního spisu pak žalobce počet normostran nemohl dovodit. A nemůže je proto přezkoumat ani soud. Jde přitom podle žalobce o běžné záležitosti, nejsou zde žádné mimořádné okolnosti při anonymizaci 6 rozhodnutí, stanovenými odbornými osobami rozvrhem práce. Instrukce ministerstva spravedlnosti je pouze vodítkem, každý povinný subjekt by si měl vydat vlastní sazebník, k datu, kdy byly vyřizovány žádost či stížnost, nebyla k vyhledání. Web ministerstva procházel změnou, nyní tam již však je dostupná v nynějším znění. Rovněž nyní dostupná instrukce není tou, na kterou odkazuje povinný ve vyjádření, ta je podle žalobce ve znění z roku 2020 či 2019, byť nebyla měněna. Soudní moc je vrcholná ve státě, aby poskytovala informace o své činnosti. Na Slovensku mají občané bezplatný přístup ke všem soudním rozhodnutím. Ministerstvo spravedlnosti anonymizér pak vysoutěžilo nikoliv jen pro publikaci rozhodnutí podle vyhlášky, ale pro ulehčení poskytování informací. Okresní soud v Přerově, Okresní soud ve Vsetíně používají dle zjištění žalobce právě anonymizér. Pokud žalovaný tvrdí, že anonymizér nefunguje, měl by to dokázat, podle žalobce a jím předložených rozhodnutí těchto soudů naopak anonymizér funguje. I kdyby měla být provedena anonymizace ručně, fixou, je podle žalobce kratší, nemůže jít o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Odborné osoby určené rozvrhem práce jsou pak proškoleny k anonymizování rozhodnutí. Rozhodnutí v exekučních věcech jsou pak jednoduchá na anonymizaci, nejsou složitá. Vyžádané rozhodnutí z civilního úseku Městského soudu v Praze obsahuje anonymizaci 5 údajů, žalobce nepopírá, že je třeba projít rozhodnutí od začátku, do konce, sám jej anonymizoval v řádech jednotek minut, nejde o složité rozhodnutí. Podle žalobce, z instrukce pak vyplývá, že když vyhledávání přesáhne 1 hodinu, musí posoudit povinný subjekt možnost úhrady. Závěrem se neztotožnil se s postojem 15. senátu v rozsudku ze dne 29. 7. 2025, č. j. 15 A 43/2025 – 52. Má za to, že dvě věci nejsou identické a závěry nelze přebírat.

27. Žalovaný se z jednání omluvil.
28. Soud při jednání provedl důkaz Instrukcí Ministerstva spravedlnosti ze dne 17. července 2011, č. j. 286/2011-OT-OSV, kterou si opatřil v částce 6 z roku 2011 Sbírky instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti České republiky (dostupné na: <https://msp.gov.cz/web/msp/sbirka-instrukci-a-sdeleni>).
29. Soud provedl dokazování žalobcem vyžádanými rozhodnutími tak, že v souladu s § 129 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. sdělil účastníkům jejich obsah. Vycházel z toho, že podle § 20 odst. 7 InfZ platí, že „z nahlížení do spisu jsou vyloučeny části spisu obsahující informace, jejichž poskytnutí je předmětem žádosti a nebyly podle ní dosud poskytnuty, dokumenty a větší celky

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

informací, z nichž požadované informace nelze snadno vyčlenit, a osobní údaje osoby, která by mohla být přímo dotčena poskytnutím požadované informace, s výjimkou osobních údajů, které jsou nahlízející osobě známy“. Soud tyto informace od žalovaného za účelem zjištění stavu věci vyžádal. Opatřením předsedy senátu ze dne 10. 3. 2026 pak informace vyloučil z nahlížení podle § 45 odst. 3 s. ř. s., neboť shledal, že nevyloučením informací z nahlížení by zmařil samotnou podstatu řízení. S ohledem na § 45 odst. 4 s. ř. s., kdy platí, že z nahlížení nelze vyloučit části spisu uvedené v odstavci 3, jimiž byl nebo bude prováděn důkaz soudem, poté soud shledal, že v souladu s § 45 odst. 3 a 4 s. ř. s., bude, pokud provede dokazování právě sdělením jejich obsahu podle § 129 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 As 227/2020-70, dostupný na www.nssoud.cz).

30. Dále soud provedl důkaz stranami 35 a 36 rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 3 pro rok 2025 (dostupném na webu Ministerstva spravedlnosti www.justice.cz), emailem Okresního soudu v Přerově z 8. 4. 2026 o poskytnutí trestních příkazů, emailem Okresního soudu ve Vsetíně z 5. 5. 2026 o poskytnutí trestních příkazů, anonymizovanými trestními příkazy Okresního soudu v Přerově z 27. 3. 2025, 2 T 24/2025-106, 28. 3. 2025 č. j. 2 T 27/2025 – 77, a Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 27. 1. 2026, č. j. 1 T 4/2026-97, výtiskem webu cs.wikipedia.org, k obecnému z výkladu pojetí pojmu normostrany v prostředí ČR – 1800 znaků, 30 řádků o 60 znacích včetně mezer a přepočtu, anonymizovaným usnesením Městského soudu v Praze č. j. 36 Co 97/2020-247.
31. Soud důkazem neprovedl žalobcem odkazovanou internetovou stránku z portálu Korupce.cz [dostupné na <https://korupce.cz/partnerstvi-pro-otevrene-vladnuti-ogp/narodni-akcni-planynap/paty-akcni-plan-2020-2022/faze-implementace/zavazek-4-1-zver%E2%80%A6>] pro nadbytečnost, neboť rozsah rozhodnutí, která jsou povinně zveřejňována, plyne z právních předpisů – nikoliv z akčního plánu vlády. Jako nadbytečné vyhodnotil soud také dokazování obsahem internetové stránky Česká justice [dostupné na <https://www.ceska-justice.cz/2024/04/justicnimurednikum-ma-pomoci-nova-aplikace-pro-anonymizaci-rozhodnuti/>], neboť mezi stranami není sporu o tom, že žalovaný má k dispozici digitální nástroje umožňující digitalizaci rozhodnutí, a obsahem internetové stránky na portálu vlada.cz [dostupné na: <https://vlada.gov.cz/cz/media-centrum/aktualne/verejnost-se-muze-nainternetu-seznamit-s-rozhodnutimi-soudu-84549/#>], protože není sporu o tom, že soudy mají povinnost zveřejňovat některá svá rozhodnutí. Nadbytečné by poté bylo také dokazování internetovou stránkou slov-lex.sk [dostupné na: <https://www.slov-lex.sk/sudne-rozhodnutia/vseobecne-sudy-sr>], protože pro poskytování informací ze strany českých soudů není relevantní, jak k poskytování informací přistupují soudy na Slovensku. Obecně pak soud přezkoumával to, jak ob stojí z hlediska toliko zákonných a podzákonných požadavků postup žalovaného v tomto případě, bez ohledu na výše uvedené.
32. Soud rovněž neprovedl dokazování správním spisem, neboť tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS)

IV. Posouzení věci Městským soudem

33. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“) ověřil, že žaloba byla podána včas.
34. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný jako povinný subjekt odložil žalobcovu žádost o informace podle § 17 odst. 5 informačního zákona z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nezaplacení požadované úhrady za vyhledání informací, nikoliv vyrozumění o odložení z téhož dne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 – 62, č. 2959/2014 Sb. NSS, a tam cit. judikaturu). S ohledem na obsah žaloby má soud má za nepochybné, že žalobce zamýšlel žalovat právě vlastní odložení jeho žádosti pro nezaplacení úhrady za vyhledání informací, a ne pouze vyrozumění o jejím odložení (tj. písemnost o takřka stejném obsahu jak v záhlaví specifikované odložení).

35. V soudním řízení o přezkumu rozhodnutí o odložení žádosti se neposuzují věcné důvody pro poskytnutí nebo neposkytnutí informací, ale pouze to, zda jsou dány podmínky pro uplatnění úhrady nákladů, resp. posuzuje se přiměřenost výše úhrady vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledávání informací (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2021, č. j. 8 As 62/2019 – 37, usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34, č. 2301/2011 Sb. NSS a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 – 90, č. 2164/2011 Sb. NSS).
36. Podle judikatury nelze proti odložení žádosti o informace podat stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon současně neupravuje ani jiné opravné prostředky proti rozhodnutí o odložení žádosti o informace. V rámci přezkumu rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti podle § 17 odst. 5 informačního zákona soud přezkoumává také oprávněnost a přiměřenost výše úhrady za poskytnutí informace vzhledem k povaze informace a tomu odpovídajícímu rozsahu vyhledání informace, neboť samo oznámení povinného subjektu o výši úhrady podle § 17 odst. 3 tohoto zákona a rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti proti výši úhrady vydané podle § 16a odst. 7 tohoto zákona nejsou úkony přezkoumatelné soudem (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 9. 2010, č. j. Konf 115/2009 – 34, č. 2301/2011 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 34/2008 – 90, č. 2164/2011 Sb. NSS). Nadto žalobce podal i stížnost proti výzvě k úhradě. Žalobce se tedy mohl proti odložení žádosti bránit přímo žalobou ve správním soudnictví (srov. výše odkazovaný rozsudek č. j. 6 Ans 16/2012 – 62). Žaloba je tedy také přípustná.
37. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
38. Soud již zde předesílá, že posuzované řízení je skutečně velmi podobné případu, kterým se městský soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 29. 7. 2025, č. j. 15 A 43/2025 – 52, jehož závěry jsou do značné míry přenositelné i na zde posuzovaný případ (ostatně týkal se dokonce stejných rozhodnutí, které žalobce po žalovaném vyžaduje i zde). Tento rozsudek potvrdil ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2026, č. j. 21 As 188/2025 – 37, dostupném na www.nssoud.cz. Z jeho závěrů soud vychází i v projednávané věci.

Relevantní právní úprava

39. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

40. Podle § 17 odst. 3 téhož zákona platí, že pokud povinný subjekt za poskytnutí informace požaduje úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) téhož zákona, ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.
41. Podle § 17 odst. 5 tohoto zákona poté platí, že poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.

„Rozhodnutí“ o odložení žalobcovy žádosti je přezkoumatelné

42. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nestandardní, nepatřičně zpracované. Vytýkal mu zejména absenci odůvodnění.
43. Soud k této námitce odkazuje na body 25 až 33 recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2026, č. j. 6 As 141/2025 – 39, a v něm odkazovanou judikaturu; Nejvyšší správní soud zde dovedl, že odložení žádosti nemusí být učiněno formalizovaným způsobem, formálním usnesením nebo dokonce rozhodnutím s náležitostmi podle správního řádu. Takový požadavek z právní úpravy ani ustálené judikatury neplyne. Postačuje faktický úkon, jímž je žádost odložena bez dalšího věcného vyřizování, o čemž se učiní poznámka do spisu, a následné zaslání stručně odůvodněného sdělení žadateli, kterým bude o odložení z důvodu nezaplacení požadované úhrady vyrozuměn. Ve vyrozumění o odložení žádosti již nemusí být znovu uváděny důvody, pro které povinný subjekt úhradu požadoval. Z hlediska následného soudního přezkumu postačuje, lze-li je zjistit z dřívějších aktů vydaných ve věci, zejména z písemného požadavku na úhradu. Podstatné je, zda povinný subjekt materiálně žadateli takové odůvodnění poskytl, nikoli forma, již tak učinil.
44. K takové situaci zde došlo, neboť důvody, pro které úhradu nákladů žalovaný od žalobce vyžadoval, žalovaný uvedl ve výzvě k úhradě. V napadeném rozhodnutí je poté zcela dostatečným odůvodněním, pokud žalovaný odkázal na den doručení výzvy k úhradě, vyřízení stížnosti proti výzvě k úhradě, marné uplynutí zákonné lhůty k úhradě a ustanovení § 17 odst. 5 informačního zákona, podle kterého žalovaný žalobcovu žádost odložil. V tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí ob stojí.

Požadavek úhrady nepředstavuje zásah do žalobcova základního práva na informace

45. Žalobce namítal, že požadování finanční úhrady je faktickým odepřením základního práva na informace.
46. S tímto závěrem se však soud nemůže ztotožnit. Městský soud v bodě 26 svého rozsudku ze dne 8. 9. 2025, č. j. 18 A 11/2025 – 45, vyložil, že postup na základě § 17 odst. 1 a 5 informačního zákona mohou povinné subjekty žádat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je právním řádem předvídaný; je-li řádně odůvodněn, není nic nezákonného. Stejně tak není požadavek úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

protiústavní. Závěry uvedeného rozsudku aproboval Nejvyšší správní soud v již odkazovaném rozsudku č. j. 6 As 141/2025 – 39 [viz zejména jeho bod 24].

47. Jak v uvedeném rozsudku č. j. 18 A 11/2025 – 45 vyložil městský soud, Nejvyšší správní soud i Ústavní soud mnohokrát přezkoumávaly rozhodnutí o odložení žádosti z důvodu neuhrazení úhrady za vyhledávání a právní úpravu § 17 odst. 1, resp. odst. 5 informačního zákona a nikdy jej neseznaly protiústavní (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 – 38, č. 74/2004 Sb. NSS a ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020 – 42, č. 4164/2021 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, a ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20).
48. Ze shora citovaných rozhodnutí plyne, že stanovení úhrady jako podmínky poskytnutí informací nekoliduje se svobodným přístupem k informacím, resp. s požadavkem na jeho provedení zákonem ve smyslu čl. 17 odst. 5 věty druhé Listiny. Vlastní úhrada se ve smyslu výše uvedeného nedotýká podstaty ani smyslu tohoto práva (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod). Postup žalovaného tedy ani ve zde posuzované věci nenarušuje základní práva žalobce, jeho právo na informace neomezuje. V tomto ohledu proto stran zákonnosti a ústavnosti ob stojí také závěr z rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti.

Zveřejňování rozhodnutí v exekuční agendě není automatické

49. Žalobce argumentoval v tom směru, že anonymizace rozhodnutí a jejich zveřejňování je přirozenou činností soudů, proto by neměla být zpoplatňována.
50. Ne každé rozhodnutí soudu však automaticky podléhá zveřejnění. Jak správně připomenul žalovaný, zveřejňování soudních rozhodnutí se řídí vyhláškou č. 403/2022 Sb. Podle § 2 odst. 1 této vyhlášky zveřejňování podléhají (pseudonymizovaná – viz § 3 a 4 této vyhlášky) pravomocná rozhodnutí okresních, krajských a vrchních soudů ve věci samé v agendách uvedených v přílohách č. 1 a č. 2 k této vyhlášce. Agenda „EXE“ není v těchto přílohách obsažena, u agendy „Co“ se poté zveřejňují jen rozhodnutí o opravném prostředku, kterými bylo změněno, byť i jen částečně, nebo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, které se podle této vyhlášky zveřejňuje, s výjimkou rozhodnutí, které bylo, byť i jen částečně, zrušeno a vráceno k novému projednání. Jiná vyhláška či právní předpis, který by specificky upravoval zveřejňování rozhodnutí v exekučních věcech, přitom není.
51. Desátý senát proto v tomto ohledu souhlasí s názorem patnáctého senátu zdejšího soudu z rozsudku ze dne 29. 7. 2025, č. j. 15 A 43/2025 – 52, který v bodě 28 konstatoval, že povinnost soudů podle vyhlášky č. 403/2022 Sb. zveřejňovat pravomocná rozhodnutí se nevztahuje na soudní rozhodnutí v exekučních věcech (která byla i zde předmětem žádosti žalobce). S ohledem na § 4 uvedené vyhlášky je současně zřejmé, že pseudonymizace zahrnuje odlišný rozsah informací než anonymizace osobních údajů ve smyslu § 8a informačního zákona. Anonymizace žalobcem vyžadovaných rozhodnutí pro potřeby vyřízení žádosti podle informačního zákona tudíž nelze vnímat jako běžnou a automatickou činnost soudu.
52. V tomto ohledu je tedy irrelevantní také žalobcova argumentace tím, že automatizace anonymizace je veřejně proklamovanou prioritou vlády a resortu spravedlnosti – automatizovaná anonymizace se totiž (nejen) exekuční agendy netýká.
53. Pro neobvyklou povahu anonymizace je současně nerozhodné, že žalovaný má pro vyřizování žádostí o informace zřízen odborný aparát, který se mohl vyřízením žalobcovy žádosti zabývat v pracovní době. Soud předpokládá, že vyhledávání by prováděli

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zaměstnanci žalovaného ve své pracovní době. Ostatně není podmínkou mimořádnosti vyhledávání, aby pověřená osoba tuto činnost vykonávala v rámci přesčasů, nebo že by žalovaný musel za účelem zpracování žádosti najmout nového zaměstnance. Podmínkou je, aby vyhledávání nadměrně nezatěžovalo povinný subjekt nad rámec jeho běžné agendy.

54. Jak příhodně vysvětlil žalovaný, uvedení pracovníci se nezabývají výlučně vyřizování žádostí podle informačního zákona. Pro vyřízení žalobcovy žádosti tedy musejí přerušit či odložit svou běžnou činnost a věnovat se anonymizaci rozhodnutí, která se běžně neanonymizují. Jelikož by zaměstnanec žalovaného musel na dobu přesahující 5 hodin přerušit své obvyklé činnosti, jde i podle soudu o mimořádně rozsáhlé zpracování dotazu žalobce. Na uvedeném nic nemění ani případný argument, že u žalovaného agendu vyřizování žádostí o informace zajišťují dvě asistentky soudců – i kdyby se na vyřizování žádosti podílely obě a čas by se zkrátil na polovinu, musel by žalovaný vynaložit dvojnásobek personálních zdrojů. Na výši nákladů by to nic nezměnilo.
55. Žalobce v této souvislosti dále tvrdil, že žalovaný disponuje technickými prostředky umožňujícími strojové provedení anonymizace, či že by jimi ve 21. století disponovat měl a jejich absence nemůže jít k tíži žadatele o informace.
56. Mezi stranami není sporu o tom, že žalovaný disponuje softwarem umožňujícím pseudonymizaci rozhodnutí. Stejně tak panuje mezi stranami shoda na tom, že nebylo prokázáno, že anonymizér sám o sobě nefunguje.
57. Soud však podotýká, že v žádosti o informace ani ve stížnosti proti oznámení žalobce tímto směrem argumentaci nevedl, a proto nelze žalovanému ani Ministerstvu spravedlnosti vytýkat, že se sami od sebe touto konkrétní otázkou dříve nezabývali. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uspokojivě obhájil, proč anonymizér, kterým je vybaven, nebylo vhodné použít a bylo by nutné provést anonymizaci jeho pracovníkem pro anonymizaci vyžádaných rozhodnutí ve shora specifikované časové dotaci – anonymizér sice funguje, ale není dostatečně spolehlivý a kontrola jeho výstupů by byla ve finále náročnější než manuální anonymizace.
58. Z žádného právního předpisu ani jiných okolností přitom nevyplývá povinnost žalovaného být vybaven technikou určenou k vyhledávání a znečitelnění údajů, které nelze podle informačního zákona žadateli poskytovat. Vyhláška č. 403/2022 Sb. ani jiný právní předpis, zde zejména informační zákon, nestanoví, jakým způsobem musí být anonymizace osobních údajů provedena. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2026, č. j. 21 As 188/2025 – 37, vyložil, že „z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu v těchto typech sporů podle kasačního soudu tedy vyplývá, že povinné subjekty nejsou povinny využívat výlučně anonymizéry. Stěžovatel ostatně nepředkládá ani žádnou konkrétní argumentaci, jak by se použití anonymizéru v tomto případě promítlo do výše jemu předepsané úhrady. Naopak s ohledem na potřebu účinné ochrany vyloučených informací soudy aprobují přístup, podle kterého je vhodné, aby poskytovaná rozhodnutí byla skutečně zkontrolována zaměstnancem povinného subjektu s cílem ověřit, že se v nich nevyskytují žádné informace, které není možné poskytnout a tyto informace případně anonymizovat (srov. citaci rozsudku č. j. 5 As 76/2014 - 23).“
59. Nejvyšší správní soud rovněž dodal, že povinnost využití „k tomu určeného informačního systému“ se dle § 3 odst. 3 vyhlášky č. 403/2022 Sb. týká toliko pseudonymizace soudních rozhodnutí, která mají být zveřejněna. Totéž ustanovení zároveň hovoří o tom, že tento informační systém „automaticky navrhne k nahrazení obecným pojmem výchozí údaje podléhající pseudonymizaci“. Zároveň „[n]ásledně odpovědná osoba podle § 6 provede kontrolu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí tak, aby byly z rozhodnutí odstraněny v plném rozsahu údaje podle § 4 této vyhlášky“. Ani vyhláška č. 403/2022 Sb. tak nepočítá s pseudonymizací bez přispění lidského faktoru; tuto okolnost tak lze vzít v souladu s výše uvedeným do úvahy rovněž u anonymizace soudních rozhodnutí zpřístupňovaných dle InfZ.

60. Byť ze žalobcem předložených rozhodnutí vyplývá, že anonymizér lze využít, nevypovídá to nic o tom, nakolik by byl bezchybně využitelný i v žalobcově věci. Soud má pochopení pro žalobcovu rozhořčení nad tím, že anonymizér hrazený z veřejných prostředků nefunguje řádně. Připomenout lze v tomto ohledu obecně platnou zásadu hospodárnosti, postupu tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady (§ 6 odst. 2 správního řádu). Z vyjádření žalovaného se však podává, že využití anonymizéru by představovalo tu méně hospodárnou variantu; kromě obsluhy samotného systému by bylo nezbytné také výsledky překontrolovat. Což je postup, který musí být proveden předtím, než je anonymizovaná informace poskytnuta. Je také pravdou, že žalovaný uvedený alternativní postup sice nijak více nepřiblížil, je nicméně zřejmé, že by byl časově náročnější než manuální anonymizace – i zde by totiž nad rámec samotné anonymizace musela být anonymizovaná rozhodnutí tak jako tak přečtena zaměstnancem žalovaného a porovnána s původními verzemi těchto rozhodnutí (zda v nich nechybí části výroků a jiných textů, zda je vše anonymizováno v souladu se zákonnými požadavky). I v tomto ohledu tedy postup žalovaného ob stojí.
61. K žalobcově výhradě, že v exekučních rozhodnutích není třeba mnoho údajů anonymizovat, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014 – 23, č. 3109/2014 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud vyložil, že úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona lze požadovat za vyhledávání „ve všech požadovaných rozhodnutích případných informací“, které nelze poskytnout podle informačního zákona, přičemž se zejména bude jednat o informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje ve smyslu § 8a informačního zákona. Podle něj přitom nelze přítomnost „neposkytnutelných“ údajů v žádném ze soudních rozhodnutí předem vyloučit, je tedy v každém případě třeba tato rozhodnutí důkladně projít (pročíst) a identifikovat tyto případné údaje, které poskytnuty být nemohou, a které tedy mají být v poskytnutých kopiích anonymizovány, resp. znečitelněny. Tuto činnost, která může být v případech delších soudních rozhodnutí čítajících desítky stran značně časově náročná, tedy musí pracovníci povinného subjektu vykonat v každém případě, i tehdy, pokud nakonec po této kontrole požadovaných soudních rozhodnutí vyjde najevo, že žádné takové údaje, které by měly být znečitelněny, neobsahují. Při provádění anonymizace je tedy vždy nutno pečlivě celé rozhodnutí projít bez ohledu na pravděpodobnost výskytu dotčených údajů a jejich celkový počet. Z uvedeného závěru přitom Nejvyšší správní soud vycházel např. také ve svém rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 63/2020 – 18, jak správně připomnělo Ministerstvo spravedlnosti v bodě 18 svého rozhodnutí. I když pak žalobce provedl sám pokusně anonymizaci údajů, učinil tak se znalostí již poskytnuté anonymizované informace. Nevypovídá to však nic o tom, kolik času by musel vynaložit na anonymizaci jemu předem neznámého textu rozhodnutí.
62. Žalovaný proto nepochybil, pokud v tomto kontextu a smyslu povahu požadovaných rozhodnutí nehodnotil a vycházel z počtu normostran vyžádaných rozhodnutí. Fakticky totiž nejde o kvantitu anonymizovaných rozhodnutí, ale o čas, který je potřebný k jejich vyhledání. V tom nelze spatřovat šablonovitost, právě naopak. Žalovaný vzal v potaz konkrétní rozsah vyžádaných rozhodnutí a skutečnost, že všechna tato rozhodnutí bude

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

nutné normostranu po normostraně projít a případně též anonymizovat konkrétní nalezené údaje.

63. Ačkoliv lze s žalobcem v obecné míře souhlasit, že vyřízení žádostí defaultně nepodléhá úhradě, která je toliko fakultativním nástrojem, neznamená to, že soudy nemohou institut úhrady nákladů předvídaný § 17 odst. 1 informačního zákona využít.

Vysvětlení stran mimořádného rozsahu vyhledávání informací je dostatečné

64. Pokud jde o neurčitý právní pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání, tento pojem již byl doktrinálně vyložen a opakovaně se jím zabývala rovněž judikatura Nejvyššího správního soudu: „O mimořádně rozsáhlé vyhledání informací se pak bude jednat tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. O zvýšenou aktivitu povinného subjektu se bude jednat typicky tehdy, jestliže zaměstnanec pověřený vyřízením žádosti nebo zaměstnanci, kteří se na vyřízení žádosti podílejí, budou nuceni na delší dobu přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovat vyhledání informací (vyřizování žádosti)“ (rozsudky ze dne 23. 5. 2025, č. j. 5 As 49/2024 – 46, bod 27, a ze dne 5. 2. 2026, č. j. 6 As 141/2025 – 39, bod 52, oba s odkazem na definici v komentářové literatuře FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 1020). Uvedené ostatně citovalo také Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí.
65. Při výkladu tohoto neurčitého právní pojmu zdůrazňuje zejména „množství požadovaných informací nebo jejich povahu“, přičemž vyžadování úhrady je namístě, jde-li o „vyhledávání a sběr objemného množství oddělených a odlišných informací požadovaných v jedné žádosti“. Ve shodě s výše odkazovanou komentářovou literaturou (tamtéž str. 1020) soud akcentuje i otázku, zda vyhledání informace je „pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou“ (shodně viz rozsudek ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 – 25, nebo rozsudky č. j. 6 As 326/2016 – 32, bod 17, a č. j. 7 As 230/2024 – 24, bod 17). Pod pojem "mimořádně rozsáhlé vyhledávání" lze podle Ústavního soudu pořadit nejen písemné zpracování vyhledaných informací, ale i čas strávený vyhledáváním těch informací, které musí být z poskytnutí vyloučeny. V praxi se jedná převážně o čas potřebný k anonymizaci osobních údajů dotčených osob. I tyto náklady pak mohou být součástí stanovené úhrady (nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/20).
66. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020 – 42, č. 4164/2021 Sb. NSS, vyložil, že omezení či podmiňování informační povinnosti ve smyslu čl. 17 Listiny podléhá restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněno (důkazní břemeno leží na povinných subjektech). To platí i o úplatnosti (mimořádně rozsáhlého) vyhledávání informací (§ 17 informačního zákona). Úplatnost souvisí s tím, že vyhledání informací bude pro povinný subjekt zátěží nad míru obvyklou (kvůli konkrétním podmínkám u povinného subjektu, množství požadovaných informací nebo jejich povaze). Povinný subjekt proto musí odůvodnit, proč se jedná o mimořádně rozsáhlé vyhledávání a nejde o vyhledávání běžné (zvláště jde-li o informace potřebné k jeho každodenní činnosti). Povinný subjekt musí alespoň rámcově uvést, jaké jednotlivé úkony jsou pro vyhledání informace nutné a kolik času na vyhledávání informace bude potřeba.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

67. Z ustanovení § 5 odst. 2 Instrukce Ministerstva spravedlnosti se podává, že „*vyhledávání informací trvajících celkově méně než 1 hodinu nelze považovat za mimořádně rozsáhlé, a povinný subjekt proto není oprávněn požadovat úhradu dle § 4 sazebníku*“. Z toho *a contrario* plyne, že vyhledávání informací (tj. také vyhledávání údajů k anonymizaci) přesahující 1 hodinu práce může, avšak nezbytně nutně nemusí, být považováno za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Městský soud v tomto ohledu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 5 As 35/2016 – 25, podle kterého z uvedeného ustanovení nelze dovozovat bez dalšího *a contrario*, že vždy za vyhledávání přesahující 1 hodinu je povinný subjekt oprávněn podmínit poskytnutí informací úhradou nákladů. Záleží na individuálních okolnostech případu.
68. Nejvyšší správní soud se však ve výše citovaném rozsudku č. j. 6 As 141/2025 – 39 ztotožnil s názorem městského soudu, že v tehdy posuzovaném případě bylo možné (již) dobu tří hodin, po kterou by pracovník žalovaného musel přerušit (odložit) plnění svých běžných pracovních úkolů a vyřizovat stěžovatelu žádost o informace, považovat za mimořádně rozsáhlé vyhledání požadovaných informací.
69. Tak je tomu podle městského soudu také ve zde posuzovaném případě. Žalovaný ve výzvě k úhradě, byť velmi stručně (na pokraji přezkoumatelnosti), vysvětlil, že vyřizování žalobcovy žádosti o informace spočívající v anonymizaci zabere 5 hodin a 12 minut, což podle něj představuje mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona.
70. Dále, byť až v průběhu soudního řízení, také uvedený názor obhájil, když v reakci na žalobce upřesnil, že vyřizováním žádostí o informace byly pověřeny dvě asistentky soudců, přičemž jde jen o jednu z činností, jejichž výkon jim podle rozvrhu práce náleží. Pro vyřízení žalobcovy žádosti musejí přerušit či odložit své jiné pracovní povinnosti, jejich povinností bude projít všechny normostrany vyžádaných rozhodnutí a ta anonymizovat. Uvedené měl správně uvést již v rámci výzvy k úhradě, nicméně soud tento nedostatek nepovažuje za natolik závažný, aby ohrozil zákonnost či přezkoumatelnost výzvy.
71. Jak městský soud vysvětlil již výše, anonymizace rozhodnutí v exekučních věcech není automatická. Jde o dodatečnou zátěž zaměstnanců žalovaného nad obvyklou mírou, kterou lze hodnotit jako mimořádný rozsah vyhledávání informací (k anonymizaci), který odůvodňuje žádost úhrady. Názor žalovaného tudíž městský soud vyhodnotil jako správný, provedení anonymizace ve zde posuzovaném případě představuje mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu § 17 odst. 1 věty druhé informačního zákona.

Výpočet byl žalovaným proveden správně

72. Základem pro stanovení výše úhrady je zde kvalifikovaný odhad, určení přibližného (nikoliv tedy exaktního) výsledku přibližným způsobem při využití do určité míry nekompletních či nejistých vstupních dat.
73. Ústavní soud v tomto ohledu v bodě 21 svého nálezu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, konstatoval, že nejsou-li dány důvody pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva, neznamená to, že povinný subjekt musí před žádostí o úhradu podle § 17 informačního zákona informaci plně vyhledat, a tím se vystavit riziku, že jeho vyhledávací činnost a náklady na ni vynaložené přijdou vniveč právě s ohledem na výši úhrady neakceptovatelné pro žadatele o informaci. Zákon totiž nijak nevylučuje, že žádaná úhrada bude stanovena kvalifikovaným odhadem, např. vyhledáním části žádaných informací a

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

odhadem potřebného času a nákladů na dokončení vyhledání (i důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. novelizujícím § 17 informačního zákona opakovaně hovoří o „předpokládané výši úhrady“). Stanovení úhrady kvalifikovaným odhadem jako podmínky pro poskytnutí informace podle Ústavního soudu nijak nekoliduje se zárukou přístupu k informacím, resp. s požadavkem na vymezení podmínek a provedení zákonem podle čl. 17 odst. 5 věty druhé Listiny, protože tím nejsou dotčeny podstata a smysl tohoto práva (čl. 4 odst. 4 Listiny).

74. Z rozhodnutí povinného subjektu musí patrné, nejenom proč byla úhrada stanovena, ale i za co a jak. Nepostačí pak prostý odkaz na sazbu násobenou odhadem času, který vyhledávání informace zabere, neboť rozhodnutí, včetně výše stanovené úhrady, musí být přezkoumatelné co do důvodnosti, účelnosti a přiměřenosti vyčíslení úhrady. Povinný subjekt musí alespoň rámcově uvést, jaké jednotlivé úkony jsou pro vyhledání informace zapotřebí a kolik času na vyhledávání informace bude potřeba. Ačkoliv je sazba stanovena vládním nařízením, musí být z rozhodnutí povinného subjektu zjistitelné, jak (jakým způsobem) byla konkrétně určena (z průměru jakých osobních nákladů; za jaké období apod.). Náklady vzniklé v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací musí být vždy reálné (být ne zcela přesné) a nesmí sloužit k odrazování skutečných i potencionálních žadatelů vyžadovat informace od povinného subjektu (srov. již odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020 – 42, bod 31).
75. Pokud jde o „kvalifikovanost“ odhadu, smyslem tohoto požadavku je ochrana žadatele před případnou zvlášť povinného subjektu spočívající například ve zjevně nereálném stanovení časové dotace pro vyhledání požadované informace a s tím souvisejícím požadavkem na zaplacení nadhodnocené částky za její vyhledání, nikoliv dosahování zcela precizních výsledků opřených o komplexní a přesné odůvodnění výzvy k zaplacení částky, které by se v podstatě shodovalo s odůvodněním správního rozhodnutí ve smyslu § 68 správního řádu, čímž by došlo nepřiměřenému k zatížení povinných osob činností, pro kterou nejsou uzpůsobeny ani určeny. K tomu, aby šlo o kvalifikovaný odhad ve smyslu judikatury Ústavního soudu, tedy postačí, aby se jednalo o odhad reálný, přičemž jeho „reálnost“ je dána naplněním dvou požadavků: 1) vymezením způsobu vyhledávání požadované informace, a za 2) popisem úkonů, které je při vyhledávání třeba učinit včetně určení časové dotace na takový úkon při zachování požadavku přiměřenosti (viz bod 29 rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 8. 2023, č. j. 57 A 105/2022 – 45).
76. Z výzvy se podává, že žalovaný obě uvedené podmínky ještě splnil. Vysvětlil, že v rozhodnutí bude třeba anonymizovat osobní údaje v souladu s § 8a informačního zákona; nutnost této anonymizace ostatně žalobce nijak nezpochybnil. Z uvedeného plyne, že bude třeba takové osobní údaje ve vyžádaných rozhodnutích vyhledat a anonymizovat (1. podmínka).
77. S ohledem na počet normostran vyžádaných rozhodnutí a rychlost anonymizace (kterou určil na základě své dosavadní praxe) vypočítal potřebnou časovou dotaci potřebnou na provedení anonymizace v délce 312 minut, tedy 5 hodin a 12 minut (2. podmínka). Ve výzvě žalovaný sice výslovně nevysvětlil nutnost provádět anonymizaci manuálně, nicméně žalobce v tomto směru v žádosti ničeho nenamítal ani netvrdil; není proto vadou, když žalovaný vycházel z manuálního zpracování vyžádaných rozhodnutí. Stran samotného výpočtu úhrady nákladů posléze žalovaný takto zjištěný celkový čas potřebný ke zpracování vyžádaných rozhodnutí vynásobil hodinovou sazbou podle § 5 Instrukce Ministerstva spravedlnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

78. Žalobce zcela správně v rámci repliky upozornil na skutečnost, že součástí správního spisu nejsou vyžádaná rozhodnutí. Soud si je proto pro potřeby zjištění stavu věci vyžádal dodatečně. To, že vyžádaná rozhodnutí nejsou součástí správního spisu, městský soud sice považuje za vadu, ta nicméně nedosahuje intenzity potřebné pro zrušení napadeného rozhodnutí. Již z výzvy je totiž evidentní, že žalovaný měl při její přípravě vyžádaná rozhodnutí k dispozici, což je logické vzhledem k tomu, že u části byl jejich původcem, popř. šlo o rozhodnutí odvolacího soudu o opravném prostředku proti rozhodnutím žalovaného. Dále, jak městský soud vysvětlí níže, vyžádaná částka odpovídá skutečnému počtu normostran vyžádaných rozhodnutí, která mají být anonymizována. Zrušení napadeného rozhodnutí pro uvedenou vadu by zde však mělo jediný efekt, a to prodloužení délky správního řízení. Na konečném rozhodnutí by to nic nezměnilo, žalovaný by toliko správní spis doplnil o vyžádaná rozhodnutí.
79. Z vyžádaných rozhodnutí soud zjistil, že:
- rozhodnutí ve věci sp. zn. **35 EXE 653/2013** čítá 15 stran, přičemž má celkem 54 526 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **30,29 normostrany**;
 - rozhodnutí ve věci sp. zn. **39 Co 157/2022** čítá 15 stran, přičemž má celkem 60 178 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **33,43 normostrany**;
 - rozhodnutí ve věci sp. zn. **36 EXE 6141/2010** čítá 20 stran, přičemž má celkem 72 879 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **40,48 normostrany**;
 - rozhodnutí ve věci sp. zn. **36 Co 97/2020** čítá 5 stran, přičemž má celkem 16 358 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **9,08 normostrany**;
 - rozhodnutí ve věci sp. zn. **35 EXE 3036/2014** čítá 12 stran, přičemž má celkem 41 236 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **22,90 normostrany**; a
 - rozhodnutí ve věci sp. zn. **35 Co 331/2020** čítá 9 stran, přičemž má celkem 35 614 znaků (včetně mezer). Při vydělení počtu znaků 1 800 soud zjistil, že uvedené rozhodnutí má **19,78 normostrany**.

Celkový počet normostran všech vyžádaných rozhodnutí je tedy 155,96. Vynásobíme-li počet takto zjištěných normostran rychlostí anonymizace jedné normostrany (2 minuty/normostrana), zjistíme, že anonymizace celkem zabere 312 minut (zaokrouhleno), tj. **5 hodin a 12 minut**. Při aplikaci sazby 200 Kč za hodinu práce tedy celková cena anonymizace činí rovných **1 040 Kč**. Výpočet provedený žalovaným tedy odpovídá na korunu přesně skutečnému počtu normostran.

80. Žalobci lze dát za pravdu, že žalovaný ve výzvě k úhradě uvedl nesprávný počet normostran. Totožné chyby se následně dopustilo také Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí, které evidentně jen nekriticky převzalo tvrzení žalovaného, že normostran je 52. Soud nicméně uvedenou vadu považuje jen za administrativní pochybení, které nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, výzvy k úhradě ani rozhodnutí Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

spravedlnosti. Jak městský soud vysvětlil výše, výpočet i přes nesprávně uvedený počet normostran odpovídá skutečnosti. I přes administrativní pochybení tedy není výpočet nepřezkoumatelný.

81. Žalobce brojil proti kvalifikovanému odhadu žalovaného, že zpracování jedné normostrany textu zabere 2 minuty.
82. Rychlost 2 minuty na anonymizaci normostrany je poté podle názoru městského soudu adekvátní odhad, který nelze považovat za nadhodnocený. Ostatně jak v obdobném případě uvedl Krajský soud v Praze v bodě 28 svého rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 48 A 147/2017 – 70, byť ke straně a ne normostraně: „*předpoklad žalovaného, že pročtení a případná anonymizace jedné strany zabere jeho zaměstnankyni asi 2 minuty času, pak soud nepovažuje za nijak nadhodnocený, neboť je mu z jeho vlastní administrativní činnosti známo, že taková činnost může trvat (v závislosti na obsahu konkrétního rozsudku) dvojnásobnou i trojnásobnou dobu*“. Uvedený závěr aproboval Nejvyšší správní soud v bodě 17 rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 63/2020 – 18, s tím, že úvahy krajského soudu a žalovaného stran časového odhadu s ohledem na vlastní praxi nepovažuje za nepřezkoumatelné. Ke stejnému závěru, jaký vyslovil Krajský soud v Praze, se přiklonil Městský soud také v již odkazovaném rozsudku č. j. 15 A 43/2025 – 52 (viz jeho bod 29).
83. Pro větší přesvědčivost závěru žalovaného bylo možné provést reprezentativní vzorek alespoň částečné anonymizace, který by mohl vést k většímu upřesnění rychlosti anonymizace jedné normostrany. Jak ostatně konstatoval Ústavní soud v bodě 37 svého nálezu ze dne 1. 7. 2021, sp. zn. III. ÚS 3339/2020, základem pro kvalifikovaný odhad je vždy reálná skutečnost, tedy skutečný čas vynaložený na popsané činnosti, který dalším přepočtem na jednotky a následným převodem na celý rozsah podkladů může posloužit jako akceptovatelný kvalifikovaný odhad. Zde je takovou reálnou skutečností dosavadní praxe žalovaného s rychlostí vyřizování žádostí. Provedení reprezentativního vzorku není obligatorně vyžadováno zákonem ani judikaturou, výslovně jej nepožaduje ani žalobce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2026, č. j. 21 As 188/2025 – 37 poté vyložil, že v nálezu sp. zn. III. ÚS 3339/20 Ústavní soud od posuzovaného případu údajů o trestných činech odlišil případy, ve kterých se jedná o vyhledávání údajů, které je nutné anonymizovat v textech požadovaných rozhodnutí – tedy případy shodné jako je ten nyní posuzovaný. V těchto situacích je i podle Ústavního soudu „*skutečně nezbytné prověřit téměř celý obsah rozhodnutí, neboť informace zde jsou neoddělitelně spojeny*“ (srov. odst. 53 citovaného nálezu). Ústavní soud zde výslovně odkázal na již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 76/2014 - 23, a to ohledně nutnosti důsledné kontroly celých poskytovaných rozhodnutí
84. Odhad žalovaného vycházející z jeho praxe soud považuje s ohledem na výše uvedené za dostatečný.
85. Pokud jde o **Instrukci ministerstva spravedlnosti**, ta je volně dostupná na internetu; nejen v systému ASPI, nýbrž také na stránkách Ministerstva spravedlnosti ve Sbírce instrukcí a sdělení Ministerstva spravedlnosti České republiky v částce 6 z roku 2011 (dostupné na: <https://msp.gov.cz/web/msp/sbirka-instrukci-a-sdeleni>). Uvedená částka byla rozeslána již 28. 9. 2011, v době podání žádosti o informace ze strany žalobce tedy již byla po řadu let veřejně známa. Pokud žalobce tvrdí, že se s ní nemohl seznámit, nelze takovému tvrzení přisvědčit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

86. To, že jde o sazebník, vyplývá již z názvu Instrukce Ministerstva spravedlnosti. Z jejího návětí plyne, že je určena k zajištění jednotného postupu podle informačního zákona v souladu s nařízením vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Ačkoliv nařízení vlády ve svém § 3 odst. 1 hovoří o povinnosti povinného subjektu zřídit sazebník, není vadou, když se soud (z pozice povinného subjektu) řídí Instrukcí Ministerstva spravedlnosti. Instrukce Ministerstva spravedlnosti jsou totiž pro soudy (nejen) z hlediska vyřizování žádostí podle informačního zákona závazné, a proto i kdyby žalovaný soud vydal vlastní sazebník, musel by obsahovat stejná pravidla, jako sjednocující Instrukce Ministerstva spravedlnosti. Instrukce je poté v souladu také s § 17 informačního zákona, který umožňuje povinnému subjektu vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací, a naopak blíže nespecifikuje výši takové úhrady.
87. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2026, č. j. 21 As 188/2025 – 37 poté vyložil a setrval na názoru, že Instrukce o sazebníku úhrad je vydávána Ministerstvem spravedlnosti, které je ústředním orgánem státní správy pro soudy; Obvodní soud pro Prahu 3 je mu tedy v tomto směru nepochybně podřízen [§ 11 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky (kompetenční zákon)]. Žalovaný v tomto případě tedy vystupoval v otázkách aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím jako povinný subjekt, který je podřízený ministerstvu. Byl tak vázán vnitřním předpisem vydávaným tímto nadřízeným správním orgánem.
88. Co se týče sporu o její publikaci v době rozhodování povinného, Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyložil, že podle § 5 odst. 1 písm. e) a odst. 4 InfZ vyplývá, že sazebník úhrad za poskytování informací je povinen zveřejňovat každý povinný subjekt. Žalobce tak měl svá tvrzení i důkazy směřovat konkrétně vůči žalovanému jako povinnému subjektu. K závěru o porušení zákonných povinností žalovaného by totiž bylo možné dospět pouze na základě posouzení konkrétní situace ohledně zveřejnění Instrukce u žalovaného. Městský soud je ve shodě s Nejvyšším správním soudem v tom, že nic nebránilo např. žalobci v tom, aby navrhl důkaz v podobě (negativního) výsledku internetového vyhledávání v době řízení o jeho žádosti o informace, resp. aby zachytil stav internetových stránek žalovaného (či ministerstva) v době řízení o jeho žádosti. Uvedené potvrzuje i to, že Instrukce je účinná již od roku 2011 a využívají jí při poskytování informací v zásadě všechny subjekty podřízené ministerstvu. Ostatně s Instrukcí hojně pracuje i judikatura Nejvyššího správního soudu a není tedy žádný důvod pochybovat o tom, že by Instrukce existovala, nebyla dohledatelná nebo nebyla účinná. Obdobně, pokud žalobce namítl, že v době rozhodování Instrukce nemusela být ve znění, v jakém byl proveden důkaz, soudu není zřejmé, v čem zásadním by se znění Instrukce - z hlediska aplikovaných ustanovení - mělo změnit. Jak pojetí mimořádnosti vyhledávání, tak částka za hodinu práce, je zjevné totožná.
89. Částka 200 Kč za hodinu práce plynoucí z § 4 Instrukce Ministerstva spravedlnosti je poté přiměřená a s ohledem na výše uvedené má i oporu v zákoně; uvedená Instrukce byla vydána na základě nařízení vlády č. 173/2006 Sb., které se stran zmocnění opírá o § 21 odst. 2 informačního zákona. Uvedená Instrukce ministerstva spravedlnosti byla nadto s účinností k 1. 1. 2026 novelizována Instrukcí Ministerstva spravedlnosti č. 10/2025 ze dne 9. 12. 2025, č. j. 31/2025-SM-OBE/6; podle ní se pro žádosti podané od 1. 1. 2026 uplatní nová výše nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací ve výši 400 Kč. Instrukce tedy evidentně není považována za obsolentní. Z výše uvedené novelizace

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Instrukce současně plyne, že částka 200 Kč za hodinu práce také není nadhodnocená, novelizace svědčí spíše o opačné situaci.

90. Pokud jde o **pojem normostrany**, je evidentní, že žalovaný za normostranu považuje stranu textu o délce 1 800 znaků včetně mezer. To odpovídá výpočtu žalovaného. Takto jsou přitom normostrany chápány také v odborných kruzích a takto normostrany definoval zákonodárce v § 3 odst. 2 vyhlášky č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočníka a soudního překladatele, ve znění pozdějších předpisů. To, že ve výzvě k úhradě není normostrana definována, tedy nezakládá nezákonnost či dokonce nepřezkoumatelnost výzvy k úhradě. Toto obecně chápané pojetí normostrany v českém prostředí ostatně potvrdilo i provedené dokazování.
91. Výpočet vyžadované úhrady tak byl podle názoru městského soudu odůvodněn dostatečně. Pokud jde o samotnou vyžadovanou částku, podle soudu rozhodně – i s ohledem na poměrně nízkou částku požadované úhrady – nejde o odrazování žalobce od vyžadování informací či snad dokonce v bránění ve výkonu jeho ústavně zaručeného práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 281/2020 – 42, v němž povinný subjekt vyzýval k úhradě ve výši přes 47 tisíc Kč). Jde o úhradu v adekvátní výši s ohledem na čas potřebný pro provedení anonymizace.

Rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti v přezkumu také ob stojí

92. Žalobce současně napadal rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, které považoval za nepřezkoumatelné a v něm uvedené závěry za absurdní. S tímto názorem se však soud nemůže ztotožnit.
93. Ministerstvu spravedlnosti lze nepochybně vytknout, že se výzvě k úhradě věnovalo jen povrchně. Ministerstvo evidentně nemělo k dispozici vyžádaná rozhodnutí, neb nejsou ve správním spise, a nepřezkoumalo evidentně chybný počet normostran, který při dosazení do rovnice neodpovídá vyžádané částce. Ministerstvo spravedlnosti si mělo pochybení všimnout a tuto vadu odstranit. Tím, že tak neučinilo a slepě převzalo vadný počet normostran (a to opakovaně), jen prohloubilo pochybení žalovaného. Žalobci lze současně dát za pravdu, že Ministerstvo spravedlnosti ve svém rozhodnutí místy zaměňovalo pojem strany a normostrany (viz zejména body 19, 20 a 23 rozhodnutí).
94. Jak ale soud vysvětlil výše, hodnocení žalobcovy žádosti ze strany žalovaného podle § 17 odst. 1 věty druhé informačního zákona ob stojí. Výpočet byl proveden řádně, byť se žalovaný dopustil administrativní chyby v počtu normostran. Ob stojí tedy ohledně vymezení časové dotace, základní sazby i stran odkazů na Instrukci Ministerstva spravedlnosti. Zaměňování pojmu strany a normostrany poté soud také nevnímá jako zásadní vadu. Z kontextu je evidentní, že jde spíše argumentační neobratnost autora rozhodnutí, který slučoval pojem strany a normostrany.
95. Pokud žalovaný nedisponuje spolehlivým automatizovaným systémem anonymizace, nelze spatřovat nezákonnost jeho postupu v tom, že výpočet provedl s ohledem na manuální anonymizaci (tím spíše, není-li anonymizační software podle právních předpisů povinen používat). I nadále jsou proto relevantní odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedené v rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, které se vztahují k manuální anonymizaci vyžádaných rozhodnutí.
96. Být tedy soud přitakává žalobci, že rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti nebylo provedeno řádně, jeho pochybení nedosahují intenzity potřebné k vyslovení nezákonnosti napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí. To klíčové – naplnění podmínek věty druhé § 17 odst. 1 informačního zákona a finální výše vyžadované úhrady – totiž odpovídá zákonným požadavkům.

V. Závěr a náklady řízení

97. Soud tedy neshledal žalobcem předešlé námitky jako důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou výrokem I. zamítl.
98. Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto nárok na náhradu nákladů. Žalovaný byl sice v řízení úspěšný, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha, 14. května 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.